

KAURA- KUNINGAS

**HULTTIPOIKA, JOKA
MUUTTI KAURAMAIDON
MILJONIKSI**

W
S
O
Y

JUHA-PETTERI KUKKONEN JA VILLE KORMILAINEN

KAURA- KUNINGAS

**HULTTIOPOIKA, JOKA
MUUTTI KAURAM AidON
MILJONIKSI**

VILLE KORMILAINEN
& JUHA-PETTERI KUKKONEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© TEKIJÄT JA WSOY 2023
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

KAIKKI SUOMENOKSET VILLE KORMILAINEN

ISBN 978-951-0-48557-6
PAINETTU EU:SSA

SISÄLLYS

Esipuhe	7
Johdanto	9
I SOTKAMOSTA LONTOOSEEN	13
1. »Sä oot Petteri hirvittävän laiska»	15
2. Polkupyörällä matkatoimistoon	21
3. Mintunvihreä Honda Monkey	25
4. Kajaanin East 17	30
5. Myyntikäyntejä tehdasalueella	36
6. »Tunsin Helsingistä vain yhden kaverin, ja sekin asui parakissa»	41
7. Stadin kovin jätkä	46
8. Komea ja vaatimaton	50
9. »Musta tulee jälleen yrittäjä»	56
10. Tulevaisuuden matkailusovellus	60
11. Miten tällä tehdään rahaa?	66
12. Puhelu Lontoon Penthouseen	72
II KASLINK	75
13. Sydney vai Kouvola?	77
14. Perheyritys isolla p:llä	84
15. Erikoinen lento Dohaan	87
16. Sukurasitteita	91
17. Stressikerroin nousee	94
18. Myydäänkö firma Kiinaan?	98
19. »Haetaan perheenlisäystä»	103
20. Uutisia Kouvolaista: Enni Rukajärvi ja puukotus	109
21. Taloudellinen tilanne tiukilla	112
22. Käsirysy ilmoilla	115

23. Avoautolla Losissa	117
24. Muut työnantajan määrittämät tehtävät	120
25. Kannattamatonta bisnestä	123
26. Välikirjo	127
27. Eläinseksiä Ruotsissa	131
28. Mennäänkö tässä pörssiin?	135
29. Kaikki, mihin Kaslink koskee, muuttuu kauraksi	138
30. Kake	140
31. Ero	142
32. Monaco	145
33. Reppu selässä juristin toimistossa	149
34. Herra luova johtaja	153
35. Tilillä 8 numeroa	155
III MILJONÄÄRI-PLAYBOY	157
36. Kaksi Porschea käteisellä, kiitos	159
37. Luottamus menee	163
38. Deittihelvetti	167
39. Joogaopettajasta ydinfyysikkoon	171
40. Somemies	173
41. Enkelisijoittajaksi	176
42. Kukkosen pojat	181
43. Isä	185
44. Pohjalta pois	187
45. Gulovitu	192
Jälkisanat	196
Kirjaan haastatellut henkilöt	199

ESIPUHE

Törmäsin Kaslink-nimiseen yritykseen ensimmäisen kerran loppuvuodesta 2016. Näin Helsingin Sanomissa erikoisen ilmoituksen, jossa kolme pukuun pukeutunutta miestä istui maitotonkan päällä. »Haetaan perheenlisäystä», perhemeijerin ilmoituksessa luki. En ollut kiinnostunut työpaikoista, mutta kovana myyntimiehenä otin yhteyttä Juha-Petteri Kukkoseen ja ehdotin yhteistyötä silloisen työnantajani, viestintätoimisto Tekirin kanssa.

Jo ensitapaaminen Petterin kanssa oli merkkillinen. Pala-veriin saapui hieman myöhässä suomalaisittain erikoisiin vaatteisiin sonnustautunut kaveri, jonka kädet heiluivat niin että minulla, käsienheilutteluun tottuneella konsultilla, iski pienoinen kateus päälle. Siinä me kaksi kainuulaista istuimme helsinkiläisessä trendikkäässä kahvilassa, ja jo tuolloin Kukkosen visiot kuulostivat lennokkailta.

Tuon ensitapaamisen jälkeen olemme tavanneet Petterin kanssa säännöllisen epäsäännöllisesti. Yleensä tapaamisen tarkoitus on ollut minun tarpeeni myydä Petterille jotain, ja Petteri on yleensä kieltäytynyt ehdotuksistani. Tällaisella agendalla olin sopinut tapaamisen Petterin kanssa Lauttasaareen alkusyksystä 2021. Aluksi Petteri kertoi lennokkaaseen tyyliinsä kuulumisensa myrskyisältä ihmissuhderintamaltaan. Tapaami-

sen päätteeksi ehdotin kirjan kirjoittamista hänestä. Toisin kuin aiempiin ehdotuksiini, tähän Petteri suostui.

Olen kirjoittanut kirjoja johtajista ja liike-elämän sankareista aiemminkin, muun muassa epäonnistuneista startup-yrityksistä sekä superjohtajista, jotka uhraavat elämänsä työnteolle. Petterin tarinassa oli kuitenkin jotain erilaista. Petteri ei ole perinteinen analyttinen yritysjohtaja, vaan hän luottaa vahvasti tunteeseen ja intuitioon. Petterin tarina on kertomus pienestä sotkamolaisesta pojasta, kainuulaisesta Peter Panista, joka ei tahdo kasvaa aikuiseksi. Samaan tarinaan mahtuu myös käsittämätön menestystarina koulun penkiltä mainostoimistomaailman huipulle, sitten matkailusovellusten evankelistaksi maailmalle ja seuraavaksi perheyriyty Kaslinkin luotsiin rakentamaan kauramaidosta historiallisen kovaa bisnestä. Petterin elämää on varjostanut jatkuva näyttämisen halu. Mistä se oikein kumpuaa?

Kaslink päättyi lopulta yrityskaupalla Fazerin omistukseen ja teki samalla Petteristä ja Kukkosen perheestä satumaisen rikkaita. Vaurauden käänköpuolena on kuitenkin edelleen epävarmuus, katkennut suhde omaan veljeen sekä jatkuva elämän tarkoituksen miettiminen.

Elämän tarkoitusta tämä kirja ei välttämättä paljasta, mutta vauhdikkaan kertomuksen tulevat sivut takuuvarmasti tarjoavat. Fraasi, jota Petteri usein – varsinkin humalassa – toistelee, kuuluu seuraavasti: *Everything's very good at the moment, but there might be some problems later.* Tuo lause pitää ainakin tämän kyseisen kauramaitokuninkaan osalta sataprosenttisesti paikkansa.

Helsingin Kivikossa 29.9.2022
Ville Kormilainen

JOHDANTO

Tiedän, että mun isä on vähän erilainen kuin muut isät.

DANIEL, PETTERIN POIKA

Muistan sen sunnuntai-illan ikuisesti. Oli kevät 2019, ja voin fyysisesti ja henkisesti niin pahoin, että lyyhistyin keittiön lattialle. Nojasin keittiösaarekkeeseen ja vain itkin. Tuntui, että yksinkertaisesti mikään ei pysy kasassa. Lapset ja Sirpa olivat kotona. Minä toistelin vain, että missään ei ole mitään järkeä ja että minun on pakko päästä pakoon tätä kaikkea. Sirkus jatkui taas seuraavana päivänä. Miksi työ sai minussa aikaan tällaisen romahduksen?

Myöhemmin samana keväänä 13 vuoden avoliitto Sirpan kanssa tuli päätökseen, enkä tiennyt, mitä perheyrietyksemme Kaslinkille tapahtuisi. Rahoitusneuvottelut olivat kestäneet koko pitkän kevään, ja olin täysin loppu. Yllättäen sen kaiken stressin keskellä minulle tarjottiin mahdollisuutta lähteä Monacon F1-kilpailuihin erään suomalaisen alkoholimerkin kutsumana. Formulat tai autot ylipäättään eivät kiinnostaneet minua, mutta ajattelin kuitenkin, että reissu aurinkoon voisi tehdä hyvää. Pieni paussi ja huvittelu voisivat auttaa unohtamaan raskaan kevään raskaat ajatukset.

Stressitasoni olivat niin korkealla, että reissussa alkoholinkäyttö olisi ollut fiksuinta jättää minimiin. Tein juuri päinvastoin: join viisi päivää putkeen.

Aloitin ryyppäämisen jo lentokoneessa. Matkustin businessluokassa, ja sattumalta viereeni istui joku kajaanilainen liikemies. Kaveri oli juhlatuulella ja alkoi kertoa omaa elämäntarinaansa. Hetken päästä ymmärsin, että hän oli ensimmäisen tyttöystäväni isäpuolen liiketuttava. Meillä riitti juttua, ja kumosin kolmen tunnin lennon aikana seitsemän gin tonicia.

Lentokentällä minua oli vastassa kuljettaja. Hotellilla odottikin jo suomalaisia julkisuudesta tuttuja henkilöitä. Ensimmäisenä aulassa minut otti vastaan Mikko Leppilampi, joka kommentoi, että on tainnut Kukkonen aloittaa juhlimisen jo etukäteen.

Bilettäminen jatkui aamusta iltaan, ja olin koko ajan aivan ääri rajoilla jaksamiseni ja kasaantuneiden paineiden takia. Tapasin tuolla reissulla monia uusia ihmisiä, enkä taatusti antanut itsestäni erityisen hyvää ensivaikutelmaa. Itse asiassa vaikutin varmasti mauttomalta tyypiltä. Moni tuolta reissulta jääneistä ystäväistä onkin jälkikäteen sanonut, että minulla ei tainnut tuolloin olla kaikki kunnossa. Eikä tietenkään ollut.

Yhtenä aamuna herättyäni huomasin, että puhelimeni oli hävinnyt. Minulla ei ollut mitään muistikuvaa, mihin se olisi voinut jäädä. Muistin hämärästi, että olimme edellisenä yönä kierrelleet Monacon sataman jahteja, joten puhelin saattoi olla missän vain. Krapulaisena päätin unohtaa vanhan puhelimeni ja marssin paikalliseen Applen liikkeeseen hankkimaan uutta luuria.

Palasin hotellille, mutta en tietenkään päässyt kirjautumaan uudella puhelimella mihinkään kaksivaiheisten tunnistautumisten takia. Aulassa tuskaillessani minua tuli moikkaamaan Sampsä Siekkinen, joka oli yksi vegaanisista suklaita valmistavan Goodio-yrityksen silloisista omistajista.

Hän oli ollut edellisiltana mukana ja hänellä oli aavistus siitä, missä puhelimeni saattaisi olla.

Veneiden lisäksi olimme kuulemma kolunneet huolellisesti myös Monacon rantakadun ravintoloita. Päätimme siis kiertää kaikki samat paikat läpi. Aikamme etsittyämme päädyimme lopulta Avenue 31 -nimiseen ravintolaan. Sisään astuessamme tapahtui jotain erikoista: tarjoilijat nousivat seisomaan ja alkoivat taputtaa. Kun kysyin puhelimesta, tarjoilija toi sen minulle, halasi ja sanoi, että olimme olleet todella hauskoja asiakkaita eilen. Minulla ei ollut siitä juuri mitään muistikuvaa.

Viiden päivän biletyksen jälkeen koitti paluumatka. Lensin ensin Nizzasta Pariisiin, eikä minulla ole koskaan ollut niin paha olo kuin tuon lennon jälkeen. Pariisissa juoksin suoraan loungeen, ja olin aivan varma, että kuolen. Hikoin kuin maratoonari ja marssin kädet täristen baaritiskille. Kaadoin ison lasin täyteen vodkaa. Kumosin sen alas yhdellä huikalla. Istuin vähäksi aikaa penkille vapisemaan. Kun viina vihdoin vaikutti, myös ruoka alkoi maistua. Vieressä istuneet ranskalaisrouvat katsoivat ihmeissään lähes kuoleman kourissa olevaa suomalaista.

Sitten nousin lentokoneeseen viimeistelemään yrityskauppaa, joka tekisi minusta multimiljonäärin.

I

Sotkamosta Lontooseen

1.

»SÄ OOT PETTERI HIRVITTÄVÄN LAISKA»

Petterin edesottamuksia seuranneella Ville-ukilla oli hyvä kommentti Petteristä: »Siitä pojasta ei ainakaan ruumiillisen työn tekijää tule».

MAIRE KUKKONEN, PETTERIN ÄITI JA KASLINKIN
ENTINEN TOIMISTOPÄÄLLIKKÖ

Lapsuudesta on jäänyt mieleen kaikkien kommentit siitä, että kylläpä se Petteri on hirvittävän laiska. Minulle sanottiin, että en yksinkertaisesti pysty tai jaksa tehdä mitään fyysisesti raskasta puuhaa. Omat vanhempani tulevat maatalouden parista, vanhasta maailmasta, jossa oli totuttu tekemään paljon ruumiillista työtä. Minä puolestani en halunnut rasittaa itseäni fyysisellä työllä. Luultavasti tästä syystä olin todella laiskan miehen maineessa jo pienestä pojasta lähtien. Miehen määritelmähän kainuulaisessa kulttuurissa oli sellainen, että ihmisen arvo syntyy siitä, kuinka paljon lantaa pystyy luomaan tai kuinka monta mottia metsää saa päivän aikana kaadettua. Se oli minusta aivan järjetön ajatus!

Meitä Kukkoson veljeksiä on kaikkiaan kolme: Matti, Tuomas ja minä. Jostain syystä kuitenkin minä olin veljeksistä ainoa, jota pidettiin laiskana fyysisten hommien vieroksujana.

En muista, että Tuomasta tai Mattia olisi koskaan haukuttu laiskoiksi. Toisaalta erityisesti Tuomas oli nuorena aktiivinen tekemään käsillään asioita. Matti ehkä oli sen verran nuorempi, että hänen lapsuudessaan ei enää tarvinnut niin paljon todistella perinteistä kainuulaista äijämeininkiä.

Isäni Raino oli syntynyt Valtimolla, ja hän joutui todella nuorena vastaamaan oman kotitilansa puuhista oman isänsä Aaron työkyvyttömyyden takia. Isä oli yksi kuudesta lapsesta, ja hän joutui hyvin nopeasti ottamaan itselleen ison vastuun tilan hoidosta. Nuorena hänen elämänsä varrelle sattui vielä muitakin ongelmia. Kun hänen Lahja-äitinsä loukkasi jalkansa, Raino joutui lypsämään kaikki kymmenen lehmää itse. Viimeistään tuolloin hän varmasti teki päätöksen, ettei ryhtyisi maanviljelijäksi. Voin vain kuvitella, miten raskasta on pienenä poikana ollut kantaa vastuuta noin kovista hommista.

Armeijan jälkeen isä työskenteli Kuopion Osuusmeijerissä autonkuljettajan apulaisena ja päätyi pakkauskoneen käyttäjäksi. Lopulta tie vei meijerialan opintoihin Hämeenlinnaan. Maitobisnes oli Suomessa tuolloin kovassa kasvussa, ja mies palkattiin Kainuun Osuusmeijeriin vielä opintojen ollessa kesken.

Minä synnyin maaliskuussa 1979 perheen ensimmäiseksi lapseksi. Myös minun syntyhistoriani vie maitomaailmaan. Isä ja äiti olivat tavanneet toisensa muutamaa vuotta aiemmin Kainuun Osuusmeijerillä. Tuohon aikaan asuimme Sotkamon Osuusmeijerin pihapiirissä pienessä pienkerrostalon asuntolassa. Asumisolot olivat todella vaatimattomat. Olen sanonut puoliksi vitseinä, että minulla oli leluina kaksi Lego-palikkaa, jotka oli pultattu lattiaan, etteivät ne häviäisi. Todellisuus ei varmastikaan ollut ihan niin ankeaa.

Ensimmäiset 17 vuotta olin enemmän tai vähemmän sairas ihan koko ajan, jo syntymästäni lähtien. Minulla oli esimerkiksi jatkuvasti angiina, ja minulle on kerrottu, että ensimmäinen joulunikin meni sairaalassa.

Sotkamo oli Kainuun komeimpia pitäjiä vielä 1960-luvulle asti. Suurimmillaan Sotkamon asukasluku oli vuonna 1959, jolloin kunnassa oli asukkaita 15 361. Tämän jälkeen ihmiset alkoivat muuttaa enenevässä määrin kaupunkiin. Vielä 1963 asukkaita oli yli 15 000, mutta tämän jälkeen asukasluku on lähtenyt laskuun. Kun synnyin, Sotkamo oli kutistunut 11 000 asukkaan pikkukunnaksi, jossa aktiviteetit olivat nuorille hyvin vähäisiä. Maailma oli vielä tuohon aikaan kauhean mustavalkoinen, ja jälkikäteen ajateltuna olen miettinyt, että se oli varmasti ihan hyväkin asia. Olen aina sanonut itseäni sinisilmäiseksi sotkamolaiseksi, ja sieltä lapsuuden turvallisuudesta luottamus elämään on varmasti tullut. Minun ei tarvinnut pienenä pelätä mitään eikä Sotkamossa ollut mitään sellaisia ongelmia, joita isoissa kaupungeissa esiintyi.

Isäni puolen suku on lähtöisin Pohjois-Karjalasta Valtimolta, jossa lähes kaikki sukulaiset olivat kirkonmiehiä. Moni heistä oli kirkossa töissä, ja esimerkiksi kummini, isän veli Pertti Kukkonen näyttääkin aivan Jeesukselta. Isovanhemmat lukivat minulle Raamattua todella paljon, ja vaikka olin koulussa aina aivan surkea, uskonnossa pärjäsinkin sukulaisilta saamieni oppien avulla. Osasin Raamatun melkein kannesta kanteen, ja uskontonumeroni olikin usein täysi kymppi.

Olin parin vuoden ikäinen, kun isä ja toinen meijerillä asunut pariskunta löysivät hienon tontin järven rannalta. Järvi oli nimeltään Iso-Kiimanen, joka on minusta hauska enne siitä, millainen minun elämästäni sittemmin tuli. Uusi kotimme rakentui Riekinrantaan, Iso-Kiimasen rannalle.

Isäni oli omien töidensä ohella kova keksimään asioita, eräänlainen Sotkamon Pelle Peloton. Isä kehitteli koko ajan jotain uutta, ja hänellä oli myös aina haave tulla suureksi liikemieheksi. Vuonna 1984 paikallinen mehiläishoitaja valitti isälle siitä, kun keväällä mehiläiset heräävät talvihorroksestaan, eikä luonnossa ole vielä tarjolla siitepölyä. Mehiläiset eivät lisäänty pesässä, jossa proteiinipitoista siitepölyä ei ole tarjolla. Tällöin hunajasato jää pieneksi. Paikallinen mehiläishoitaja pyysi isää kehittämään siitepölyn korvikkeen, jota voitaisiin syöttää keväällä mehiläisille. Niinpä isä kehitteli sellaisen ja alkoi valmistaa tuotetta perustamassaan Finnmere-firmassa.

Meillä oli kotona jos jonkinlaista laitetta mehiläisiin liittyen. Esimerkiksi aitassa oli lasisia mehiläispesiä, jonne mehiläiset lensivät suoraan seinässä olevista aukoista. Parin vuoden sivutoiminen yrittäjäyys sai kuitenkin riittää, sillä siitepölyn korvike ei tuonut isälle sitä isoa bisnestä, jota hän oli kaivannut.

Vaikka minua haukuttiin laiskaksi, lapsuus Kainuussa antoi paljon eväitä elämään. Monelle Suomi oli tosi eksoottinen, varsinkin pohjoisempi Suomi. Lapsuudesta on monenlaista legendaarista muistoa ja ihan puhdasta seipitettäkin, joilla on viihdytetty ulkomaalaisia. Esimerkiksi Tuomas oli aikoinaan Lontoossa opiskelemassa ja kehuskeli Mauritiukselta tulleille vaihto-oppilaille, että Suomessa kaikki ruoka haettiin järvestä itse ja jääkarhut auttoivat kalat järven jäälle. Sitten tietenkin kouluun hiihdettiin kesät talvet ja loppuaika juostiin susia karkuun. Jokainen suomalainen tietysti tietää, ettei se sellaista ollut. Loppujen lopuksi lapsuus oli aika huoletonta aikaa. Iso-Kiimasan rannalla naapureita ei juuri ollut, ja koulumatkaa oli 10 kilometriä. Ahti ja Kari Mitrusen taksi vei porukkaa kouluun ja toi koulun jälkeen kotiin takaisin.

Urheilu on värittänyt lapsuuttani todella paljon. Sitä seurattiin televisiosta tiiviisti. Meissä kaikissa lapsissa näkyi sellainen jatkuva levottomuus. Minä en pystynyt olemaan paikoillaan sekuntiakaan. Varmasti tuo levottomuuskin on perittyä. Isä on vieläkin sellainen, että jos kaikki pihapiirin halot on hakattu, niin hän saattaa sen jälkeen lähteä vielä lenkille. Myös äitini oli kova juoksija. Vielä lastenteon jälkeen hän juoksi maratonin hurjaan aikaan 2.45. Tuolla ajalla olisi tultu edellisellä Helsinki City Marathonilla toiseksi.

Hiihto ei Kainuussa ollut mikään vitsailun aihe. Vaikka kouluun ei sentään tarvinnut hiihtää, koulussa sivakoitiin senkin edestä. Talvella hiihdimme jopa välitunnit koulua ympäri, eli kilometrejä tuli vuodessa aivan helvetisti. Koulun seinällä oli lappu, johon sai merkitä aina, kun oli hiihtänyt viisi kilometriä. Tätä lappua piti moneen kertaan jatkaa ylimääräisillä papereilla, koska alkuperäinen lomake ei mitenkään riittänyt meidän valtaville kilometrimerkinnöille.

Sotkamossa kaikkein suurin ja kaunein laji oli kuitenkin pesäpallo. Sitä seurasivat kaikki. Kun olin pieni, Sotkamo oli miesten mestaruussarjan toiseksi suurin yleisöpaikkakunta, ja Kuolee!-huudot kaikuivat katsomosta.

Sotkamossa myös pesäpallon junioripelaamisen taso oli kova. Pelasin itse joukkueessa, jonka aloituskokoonpanon yhdeksästä pelaajasta seitsemän on pelannut Superpesiksessä – kaikki muut paitsi minä ja Matti Ryhänen. Pelaamisen lisäksi olin todella kiinnostunut Superpesiksen pelaajatilastoista. Pidin kirjaa etenijä- ja lyöjätilastoista. Kokosin koulumme oppilaista kuvitteelliset pesäpallojoukkueet. Tein myös paljon erilaisia kuvitteellisia sarjoja. Mietin, miten tietyt joukkueet olisivat pelanneet tietyillä uusilla kokoonpanoilla.

Yhdistelin pelaajia jääkiekosta, pesäpallosta ja jalkapallosta, ja leikin tilastojen kanssa jo pienenä poikana.

Vanhempani olivat koko lapsuuden ajan todella työ-orientoituneita, ja vietimme Tuomaksen kanssa paljon aikaa kahdestaan. Siitähän syntyi useimmiten melkoisia riitoja. Kerran Tuomas hermostui jostain ja suutuspäissään hakkasi huoneeni oven melkein säpäleiksi pesäpallomailalla. Isän tehtäväksi jäi laittaa oven päälle teippi. Vaikka työnteon arki täytti vanhempieni elämää, perheemme oli silti hyvin samankaltainen kuin muut tavalliset kainuulaiset perheet. Rutiinit olivat hyvin selkeitä: arkea rytmitti työpäivän jälkeen iltaruoka, joka syötiin viimeistään viideltä. Puoli yhdeksältä katsottiin koko porukalla uutiset, minkä jälkeen vetäydyttiin yöpuulle. Valvoin ensimmäistä kertaa yli yhdeksään vasta joskus 1990-luvun puolella.

Sotkamo oli kokonaisuudessaan nuorelle pojalle hyvä paikka kasvaa. Jos tuli ongelmia, ne ratkaistiin yhdessä. Pikkukylässä kaikki tunsivat toisensa, ja kantavana mentaliteettina oli se, että kyllä kylä kasvattaa. Kaikki pitivät huolta toisistaan. Lapsuuteni oli monella tapaa turvallinen ja onnellinen.

Minulla oli kuitenkin pään sisällä aina kiire joka paikkaan ja hirvittävä tarve päästä eteenpäin elämässä. Eihän se mitenkään suunnitelmallista vielä tuolloin ollut, mutta esimerkiksi kaikki tilastoinnit, suunnitelmat ja ajatukset alkoivat muodostua jo silloin. Olen myös kohtalaisen varma, että jos tuolloin olisi puhuttu ADHD:stä, olisin taatusti saanut diagnoosin. Vaikka sainkin turvallisen lapsuuden, se ei silti estänyt minua päätyvästä tulevaisuudessa monenlaisiin ongelmiin ja hankaliin tilanteisiin.

KAIKKI JA EI MITÄÄN!

KAURAKUNINGAS on hätkähdyttävä tositarina päihteiden, rock'n'rollin ja meijerituotteiden voimalla multimiljonääriksi ampaisseesta

JUHA-PETTERI KÜKKOSESTA.

Se on riipaiseva kertomus menestyksestä, rakkauden etsimisestä, käsittämättömästä liikemiesvainusta ja vielä käsittämättömämmästä sekoilusta sekä syvästä yksinäisyydestä, jonka vain satumainen vauraus voi tuoda mukanaan.

www.wsoy.fi

99.1

ISBN 978-951-0-48557-6

KANSI: TUOMO PARIKKA
KANNEN VALOKUVA: AJ SAVOLAINEN